

A Fővárosi Törvényszék a dr. M B ügyvéd által képviselt Auchan Magyarország Kft. (2040 Budaörs, Sport u. 2-4.) felperesnek a dr. Számadó Tamás jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1055 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen versenyfelügyeleti eljárásban hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2016. január 13. napján kelt 21.K.32.476/2015/7. számú ítélete ellen, a felperes 8. sorszámú fellebbezésére - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 600 000 (hatszázezer) forint perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 1996 óta van jelen Magyarországon, áruházai hipermarketként működnek széles élelmiszer, illetve nem élelmiszer kínálattal; a 2013. évi nettó árbevétele 272 135 000 000 forint volt.

A hivatalból indított versenyfelügyeleti eljárás eredményeként az alperes a 2015. április 28-án kelt Vj/065/2013. számú határozatában a gazdasági reklámtevékenység alapvető feltételeiről és egyes korlátairól szóló 2008. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Grt.) 13. § (2) bekezdés b) és c) pontjai, a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 3. § (1) bekezdése, a 6. § (1) bekezdés b) és c) pontjai, valamint 2014. július 1. napjától a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 10. § a) és b) pontjai alapján megállapította, hogy a felperes 2012. június 1-je és 2015. június 25-e között kihelyezett ár-összehasonlító reklámtáblákkal megsértette az ellenőrizhetőség, illetve a tárgyilagos összehasonlítás követelményét, valamint a szakmai gondosság sérelme miatt tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot valósított meg (A); a televízióban és a rádióban 2013. novemberétől 2014. július végéig közzétett ár-, illetve árszínvonal összehasonlítást tartalmazó reklámokkal pedig megsértette a tárgyilagos összehasonlítás követelményét (B), ezért 56 millió forint bírság megfizetésére kötelezte. Döntésének indokolásában a televíziós és rádióreklámok kapcsán megállapította, hogy a felperes határozta meg, hogy a felmérést végző vállalkozás mely áruházakban, mely időpontokban, és mely termékek árát mérje fel, továbbá a számítási metódust is ő határozta meg. A felmérés az áruházaknak kb. 10 %-át érintette. A felperes nem alkalmaz központi árakat (kizárólag egy szűk

termékkör esetében), ezért minden áruházban a felmért termékcsalád ára eltérő lehet. Átlagárakat határozott meg, de azokat a forgalmi adatok alapján, illetve arra figyelemmel, hogy a felmérésben hány áruház szerepelt nem súlyozta. Az Auchan áruházak árszínvonalának a többi áruházhoz való viszonyát ismertető grafikonok olyan indexek alapján készültek, amelyek mögött jóval magasabb elemszámú termékkörök és páros összehasonlítások álltak, és amelyek alapján az indexek kisebb mértékű árkülönbséget jeleztek a felperes reklámjaiban foglaltakhoz képest. A legnagyobb áruházak felmérését ígérte a felperes kommunikációja, de a kiválasztásban valójában más, a fogyasztók számára kevésbé ellenőrizhető olyan szempontokat is figyelembe vett amelyeket nem ismertetett a módszertanában. A kiválasztott áruházak vonzáskörzeteinek jelentőségét csak a vizsgált időszakot követő kommunikációjában jelenítette meg, erre sem a módszertanában, sem a vizsgálati szakban nem hivatkozott. A Tesco és Interspar esetében valószínűsítette, hogy régióként eltérőek lehetnek az egyes termékek árai, így azok 10 %-ának, illetve a 3 régió tekintetében vett áruházakra vonatkozó felmérése sem bizonyult az egész ország területére vonatkozóan reprezentatívnak. Az alkalmazott módszertan következtében az összehasonlítás teljes körűen nem ellenőrizhető, nem tárgyilagos figyelemmel arra is, hogy olyan árszínvonal összevetésről van szó, amely azt az üzenetet is közvetíti a konkrét, százalékos árelőnyökön túl, hogy a felperes általános árszínvonala is alacsonyabb a versenytársaknál. A felperes jelentős számú termék árát mérte fel, vetette össze és átlagolta, majd az eredményeket kerekítette a kommunikációkban, azonban az egyes átlagok összesítése során nem volt figyelemmel arra, hogy a felmért termékkörből minden esetben bizonyos termékkör átlagos ára nem volt alacsonyabb a felperes áruházában, azaz nem elhanyagolható azon termékkör, ahol a versenytársak árelőnyt élveztek. Nem volt tekintettel arra, hogy egy-egy termékből a fogyasztó jellemzően csak egy darabot, míg más termékből akár többet is vásárol. A tárgyilagosság követelménye azzal is sérült, hogy az egyes Auchan áruházak árainak különbségeire és az átlagos fogyasztói szokásokra tekintet nélkül csak a márkatermékek árait súlyozatlanul vette figyelembe és csak meghatározott áruházak átlagában. Az alperes a bírság összegét a 78. § (3) bekezdésében, valamint a GVH Elnökének és a GVH Versenytanácsa Elnökének 1/2007. számú Közleményében (a továbbiakban: Bírságközlemény) foglaltak alapján mérlegeléssel állapította meg. Kiemelt súlyosító körülményként értékelte a jogsértő kereskedelmi gyakorlat hosszú idejét, továbbá azt, hogy széles fogyasztói kört ért el intenzív és kiterjedt volta miatt; kisebb mértékű súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy a felperes magatartása felróható, nem éri el az adott helyzetben általában elvárható magatartási mércét, nem felel meg a társadalmi értékítéletnek. Kisebbsúlyú enyhítő körülményként azonosította az eladáshelyi reklámok kapcsán, hogy a felperes a nyilatkozataiban egyes hiányosságokat feltárt, valamint, hogy módszerét igyekezett javítani. Mindegyik magatartás kapcsán kiemelt súlyú enyhítő körülményként értékelte, hogy a reklámok alkalmasak lehetnek az érintett piacon az árverseny generálására.

A felperes keresetét az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította. Megállapította, hogy az alperes a Ket. 50. §-a szerint a tényállást teljeskörűen és valóságosan állapította meg, az indokolási kötelezettségének a szükséges körben eleget tett, a feltárt tények és körülmények értékelését elvégezte, határozata tartalmazta mérlegelésének szempontjait és a döntése indokait. Indokai szerint az alperes a vizsgált magatartások értékelése körében a határozatban részletezte, hogy mik azok a jogsérelmek, amelyeket a felperes a magatartásaival, mind a reklámtáblák, mind pedig az elektronikus reklámok tekintetében megvalósított; a bizonyítékok helyes értékelésével megállapította, hogy sérült az összehasonlíthatóság és a tárgyilagosság követelménye az alkalmazott módszertan hiányosságai miatt. Megállapította, hogy az alperes a határozatában felsorolta a hivatkozott jogszabálysértéseket és az azokat megalapozó felperesi magatartásokat, nem alkalmazott olyan hipotetikus mércét, amit maga sem tudott volna definiálni. Az alkalmazott termékcsalád tekintetében - egyetértve az alperessel - megállapította, hogy a felperes módszertani

hibát valósított meg, az értékelt 300 termék tekintetében azok 10-20 %-a volt olyan termékkör, amelyek esetében nem volt árelőnye a felperesnek. Nem került figyelembe vételre a felperes által az, hogy a fogyasztó mennyit fogyaszt egy-egy termékből. Indokai szerint a márkatermékek kizárólagos figyelembevétele ugyanolyan módszertani hiba volt a felperes részéről, mint a nem márkás termékek figyelmen kívül hagyása. Kifejtette, hogy a felperes reklámkampányáról volt szó, az érdekkörébe tartozott az, hogy ki végzi konkrétan a termékkosár összeállítását, ezért nem alapos a felperes azon hivatkozása, hogy a termékkörrel egy tőle független vállalat döntött. A felperes az értékelt magatartásaival megsértette a tárgyilagosság követelményét. Indokai szerint a felperesi jogsértés miatt az alperes bírsággal szankcionálhatta a felperest, e körben a bizonyítékokat okszerűen és kellő súllyal értékelte, jogszerű eljárásával a felperes által hiányolt legkedvezőbb elbánás elvét figyelembe vette. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes által állított kommunikációval szemben az általa alkalmazott árszínvonal nem minden esetben volt alacsonyabb, mint a versenytársai árszínvonala; a felperes kampányának fő mondanivalója nem volt tárgyilagos, azaz, hogy a felperesi árelőny a versenytársakhoz képest bizonyítottan fennállt. Álláspontja szerint azzal, hogy a felperes a tárgyilagosság követelményének nem tett eleget, a szakmai gondosság követelményét is megsértette, amelyet utóbb nem korrigálhatott azzal, hogy megpróbált javítani a gyakorlatán. Mindezek megfelelő mérlegelésével alkalmazott bírságszankciót és állapította meg annak összegét, nem történt a felperes terhére kétszeres értékelés. A Tpv. 78. § (1) és (3) bekezdései, valamint a Pp. 339/B. §-a szerinti mérlegelési jogkörében döntött az alperes a bírság összegéről, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak voltak; a felperes által hiányolt, az árverseny generálására való alkalmasságot a határozat 347. pontjában az alperes értékelte mindkét magatartáselemnél. Utalt arra is, hogy a mérlegelési jogkörben hozott határozat azt jelenti, hogy a meghatározott szempontok együttes értékelésével (tényleges mérlegeléssel) határozza meg a szankció összegét a hatóság, nem pedig az egyes tételeket forintosítva, azokat egy matematikai eredmény sor végén konkrét összegben meghatározva. Indokai szerint nem vezethetett eredményre a felperes hivatkozása, hogy a kiemelt enyhítő körülményt az alperes csak megállapította de nem értékelte egyik magatartás elemnél sem, mivel a határozat 349. pontjából kitűnően a körülmények együttes értékelése után mindkét magatartás elemre együttesen állapította meg a bírságot az alperes, a kiemelt enyhítő körülményt mindkét magatartás elemnél a többi körülménnyel együtt mérlegelve értékelte; a mérlegelés okszerűsége a határozatból megállapítható.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárás lefolytatására kötelezését, míg harmadlagos kérelme az ítélet megváltoztatásával a versenyfelügyeleti bíróság összegének, negyedleges kérelme az alperes részére megítélt perköltség összegének jelentős mértékű csökkentésére irányult. Perköltséget igényelt. Részletesen kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Pp. 339/B. §-át, a 164. § (1) bekezdését, a 213. § (1) bekezdését, a Tpv. 10. § b) pontját, a 78. § (1) és (3) bekezdését, a Grtv. 13. § (2) bekezdés a) és b) pontját, a Ket. 50. § -át, mivel a feleket terhelő bizonyítási kötelezettséget a bíróság tekintetében nem osztotta meg a felek között, az összességesség vonatkozásában nem hívta fel az alperest annak bizonyítására, hogy mi az indoka annak, hogy a határozat 347. pontja mindkét vizsgált magatartáselem (eladáshelyi, elektronikus médiumok) tekintetében kiemelt súlyú enyhítő körülményként azonosította az összehasonlítható reklámok versenygeneráló képességét, ugyanakkor míg a bíróság alapösszegének meghatározását követően az eladáshelyi reklámok esetében az alapösszeget megfeleltette, addig az elektronikus reklámok esetében ez nem történt meg. Érvei szerint az alperes a Bírágközlemény alkalmazása ellenére nem indokolta a mérlegelés szempontjait, az attól való eltérést, és nem adott okszerű magyarázatot arra, hogy egy kiemelten enyhítő körülményt miért nem értékelt a bíróság

kiszabásakor. Tévesnek és iratellenesnek tartotta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, amely szerint az alperesi határozat 349. pontjából kitűnően az alperes mindkét magatartáselemre együtt állapította meg a bírságot. Álláspontja szerint az alperesi határozat és az ítélet nem alkalmas arra, hogy a mérlegelést megalapozó és a bírság meghatározásához vezető ok-okozati összefüggéseket, körülményeket az alperes ellentmondásmentesen, objektív módon megismerhesse. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében teljes mértékben mellőzte a regionalitást, a termékosár összeállítását, valamint az áruházak kiválasztásának szempontjai körében az általa azonosított, az alperesi határozatban megjelenő ellentmondások feloldását, továbbá nem tért ki az elektronikus kommunikáció tekintetében a tárgyilagosság sérelmével és az uniós esetjog figyelmen kívül hagyásával kapcsolatos érveinek értékelésére sem. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet teljes mértékben összemossa és keveri az eladáshelyi és elektronikus reklámjai összehasonlításának és tárgyilagosságának értékelését. A keresetlevelében foglaltakkal egyezően rámutatott arra, hogy az alperes határozata jogszabálysértő, mert az elektronikus reklámok tárgyilagosságának és ellenőrizhetőségének megítélése tekintetében azt kifogásolja, hogy a nem márkás, jellemzően saját márkás és kimért termékek (nem EAN-kódazonos termékek) nem kerültek be az összehasonlításba, míg az eladáshelyi összehasonlítás tárgyilagossága és ellenőrizhetősége esetén pedig azt, hogy az összehasonlításba nem EAN-kódazonos termékek is bekerültek. A bíróság körében a keresetében foglaltakat fenntartva azzal érvelt, hogy az alperes nem vizsgálta részletesen, hogy az elektronikus médiumokban közzétett reklámok esetében feltárt módszertani hiányosságok mennyiben sértették a tárgyilagosságot követelményét, mennyiben hatottak ki a közlésekre. Hivatkozott a határozat 289. és 323. pontjaira, amelyekben az alperes rögzítette, hogy e tekintetben a helyettesíthetőség követelménye mellett az ellenőrizhetőség követelményének is eleget tett. Sérelmezte, hogy az alperes határozata nem tartalmazza, hogy e körben konkrétan mely reklám minősül jogszabálysértőnek, és azok milyen jogszabályt sértenek. A perköltség összegét az irányadó jogszabály alapján eltúlzottnak tartotta, véleménye szerint a megítélt összeg nem áll arányban a perben elvégzett alperesi képviselői munkával, a szokásos ügyvédi díjazási és kereseti viszonyokkal.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását annak helyes indokaira tekintettel kérte. Perköltséget igényelt. Kifejtette, hogy a felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítást, amely állításain túlmutatóan megdöntötte volna a határozat jogszerűségét. Utalt arra, hogy az eladáshelyi reklámok esetében további enyhítő körülmények azonosítására volt lehetősége a feltárt tényállás alapján, míg az elektronikus kommunikáció esetében ilyenre nem került sor. Tévesnek tartotta a felperes álláspontját, a határozat 347. pontjában bemutatott kiemelt súlyú enyhítő körülmények alkalmazása nem jelent automatikus felezést a bírság alapösszegére nézve, a bírság mértékének megállapítása nem szigorúan vett matematikai művelet. Téves a felperes azon érve is, hogy az elsőfokú bíróságnak a mérlegelése tekintetében bármiféle bizonyításra kellett volna felhívnia. A regionalitás kapcsán kifejtette, hogy a felperes félreértelmezi a határozatában foglaltakat; a határozat nem az összehasonlítás hiányát rója fel, hanem azt, hogy a felperes módszere nem volt megfelelő arra, hogy általános, valamennyi versenytárs vonatkozásában fennálló árelőnyre vonatkozóan megalapozott állítások legyenek tehetőek. Kiemelte, hogy a Grt. szerint a tárgyilagosság követelményének teljesüléséhez nem kell tényleges torzításnak bekövetkeznie; a felperes e körben kifejtett álláspontja alapvetően téves. Értelmezhetetlennek tartotta a felperesnek a tárgyilagossággal kapcsolatos értékelések összemosására és összekeverésére vonatkozó érveit. Iratellenesnek tartotta, hogy az elsőfokú ítélet nélkülözötte volna a 97/55/EK Irányelv szerinti legkedvezőbb elbánás érvényesítését. A perköltséggel kapcsolatos felperesi kifogás kapcsán megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság jogszabályszerűen járt el, és a megállapítható összeget kifejezetten mérsékelte.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálva az elsőfokú ítéletet megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ában foglaltak szerint eljárva a tényállást megfelelően feltárta, a jogsértés, az alkalmazott bírságszankció és annak összege tekintetében a releváns tényezőket a felperes keresetével összefüggésben helytállóan értékelte, és a rendelkezésére álló peradatok alapján okszerű következtetésekre jutott a felperes kereskedelmi magatartása és a szankció jogi megítélését illetően. A felperes a fellebbezésében lényegében a keresetében előadottakat ismételte meg. Az elsőfokú bíróság által értékelteken túl nem hivatkozott olyan új tényre, körülményre, indokra, amely az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét alappal megdönthetné. Az elsőfokú bíróság jogi indokaival a másodfokú bíróság egyetért.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel, a feleket terhelő bizonyítási kötelezettség tekintetében kiemeli, hogy a Pp. 324. § (1) bekezdése értelmében a közigazgatási perben is érvényesül a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti általános szabály, azaz a felperesnek kell igazolnia, hogy a felülvizsgálni kért közigazgatási határozat jogszabálysértő. A bizonyítási teher a Pp. 336/A. § (2) bekezdése alapján csak akkor fordul meg, ha a felperes bizonyítja, hogy az alperes nem vagy nem megfelelően tárta fel az ügyben a tényállást. A felperes nem adott elő olyan érvelést, és ezzel összefüggésben olyan bizonyítást, amely alappal vitatta volna az alperes határozatának jogszerűségét, nem hivatkozott egyetlen olyan tényállási elemre sem, amely valótlan lenne, a fellebbezésében sem jelölt meg olyan tényállási elemet, amelyet akár az alperes, akár az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott volna. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon következtetésével, hogy a felperes az ár-, illetve árszínvonal összehasonlítást tartalmazó a keresetben vitatott elektronikus reklámkampányaival is megsértette a tárgyilagos összehasonlítás követelményét, miután az általa alkalmazott összehasonlítás módszertana sem volt arra alkalmas. A felperes az országos kampány során a saját pozícióját a versenytársaihoz képest általában kívánta meghatározni, és kommunikálni, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban az alperesi határozatból egyértelműen megállapítható, hogy a felperes által választott módszertan hiányos elemei összességében torzították a kommunikált mértékű árelőny nagyságát, az összehasonlítás eredményét, azaz az nem volt megfelelő módszer arra, hogy a valamennyi versenytárs vonatkozásában fennálló árelőnyre vonatkozóan megalapozott állítások legyenek tehetőek. A feltárt módszertani hiányosságokra figyelemmel nincs különösebb érdemi relevanciája annak, hogy az alperes megállapításai szerint a felperes a helyettesíthetőség követelményének eleget tett, ahogyan annak sem, hogy megvalósította a részbeni ellenőrizhetőség követelményét. Az uniós Irányelvre hivatkozás körében a törvényszék alaptalannak ítélte a felperes érveit, mert az elsőfokú bíróság az indokolásában megállapította, hogy az alperes a legkedvezőbb elbánás elvét figyelembe vette.

A bírságkiszabás körében az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes mérlegelése a Pp. 339/B. §-ában megfogalmazott követelményeket kielégíti. A bírság összegének meghatározásakor a törvényben meghatározott keretek között kell mérlegelni, ehhez a Tpv. 78. § (1) bekezdése adja a jogi alapot és a bírság felső keretét. A határozatnak a Tpv. 78. § (3) bekezdésében foglaltaknak kell megfelelnie. A bírságösszeg megállapításánál kiindulási alap a jogsértő kereskedelmi kommunikációk alkalmazásával felmerült ismert költségek, amelyek alapján megállapítható, hogy a bírságmaximumhoz képest kiszabott bírság összege a felperes esetében reális, az sem túlzottnak, sem aránytalanak nem tekinthető. A perbeli esetben az alperes a versenyjogi szabályozás céljának megfelelően vizsgálta a felperesi magatartást, és a megállapított

jogsértés miatt sújtotta bírsággal a felperest, amelynek összegénél valamennyi releváns (kiemelt, kisebb mértékű) súlyosító és enyhítő körülményt értékelt, amelyekről határozatának indokolásában kellő részletességgel számot adott. Ezzel összefüggésben rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a (büntetés-jellegű) bírság szankciót a ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodóan, mérlegeléssel kell kiszabni, aminek főbb szempontjait - példálózó jelleggel - a Tpv. 78. § (3) bekezdése határozza meg. Az alperes ezen jogszabályhely alapján köteles mérlegelni. Ennek során figyelembe veheti az általa alkalmazott Bírságközleményt is, azonban ehhez a bíróság semmilyen formában nincs kötve, mivel a bírósági felülvizsgálat során jogszerűségi vizsgálatot végez, vagyis a törvénynek való megfelelést vizsgálja. A bírságkiszabást befolyásoló körülményeket nem általánosságban, nem elvontan, nem mechanikusan - a Bírságközlemény szerinti számszaki adatok matematikai műveletekkel való kezelésével -, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva kell értékelni és megindokolni. A bírságkiszabás körében a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján a törvényszék megállapította, hogy az alperes a határozatában a Tpv. 78. §-ában írtak helyes alkalmazásával járt el, határozatának 344-348. pontjaiban felsorolta mindazokat a kiemelt és kisebb súlyú súlyosító és enyhítő körülményeket, amelyeket mérlegelése során - a 341. pontban foglalt Bírságközleményére utalással - figyelembe vett, mérlegelésének okszerűsége határozatának indokolásából kitűnik.

A perköltség vonatkozásában a másodfokú bíróság kiemeli, hogy annak megállapítása minden esetben egyedi mérlegelés alapján történik. A mérlegelés alapján hozott elsőfokú döntés felülmérlegelésére csak akkor van mód, ha a mérlegelés alapját képező tényállás megállapításai iratellenesek vagy maga a mérlegelés iratellenes, okszerűtlen és logikai ellentmondásokat tartalmaz. E kötelezettségének az elsőfokú bíróság eleget tett, döntéséből megállapítható, hogy az alperest megillető perköltség összegénél tekintettel volt a pertárgy értékére, amelyhez képest eltúlzottnak ítélte a megállapítható perköltség összegét, ezért azt jelentős mértékben mérsékelte, továbbá figyelemmel volt arra is, hogy a perben érdemi tárgyalást tartott, és az ügy a rendelkezésre álló adatok alapján eldönthető volt. A mérlegeléssel megállapított perköltség mérséklésére a fentiekre figyelemmel a törvényszék nem látott lehetőséget.

Mindezek alapján a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségeit és viselni a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdése c) pontja és 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket.

Budapest, 2017. január 11.

dr. Matheidesz Ilona s.k. a tanács elnöke,

dr. Rác Krisztina s.k. előadó bíró,

dr. Szöke Mária s. k. bírónő